

8. Muzica spirituală în Vechiul Testament

Ce spune Vechiul Testament despre *muzică și instrumentele muzicale* în legătură cu serviciul divin? Mai întâi, o scurtă prezentare istorică începând de la ieșirea poporului Israel din Egipt.

Cântarea și instrumentele muzicale de-a lungul istoriei

Cântarea răscumpărării

Când izraeliții au trecut prin Marea Roșie și au fost salvați de urmărirea egiptenilor, au cântat „Cântarea lui Moise” (Exodul 15; Apocalipsa 15.3). Ei dansau și foloseau tamburine. Această cântare a mântuirii este prima cântare despre care ne vorbește Biblia. Este în mare parte un model de închinare și arată: aici accentul nu este pus pe om cu nevoile sale, ci pe măreția și gloria lui Dumnezeu. Cântarea Îl lauda pe Dumnezeu Însuși, precum și faptele Sale: mântuirea și răscumpărarea Sa. Izraeliții au luat răscumpărarea și măreția ei ca pe un prilej de a-L înălța pe Răscumpărătorul lor.

Cortul din pustiu

Pentru o lungă perioadă de timp (până în vremea judecătorilor), instrumentele muzicale nu au jucat niciun rol în slujba din cortul întâlnirii și în fața acestuia. Legea nu a dat nicio instrucțiune în acest sens. Trompetele și trâmbițele erau folosite ca instrumente de semnalizare (Numeri 10.7-10).

David și „instrumentele muzicale ale lui Dumnezeu”

Abia în timpul împăratului David, care era el însuși un excelent muzician, instrumentele muzicale au fost folosite pentru prima dată în cadrul serviciului religios. Când David a făcut să fie adus la Ierusalim „chivotul lui Dumnezeu”, chivotul legământului, a ordonat ca leviții să însoțească cu instrumente muzicale cântarea la slujba din fața chivotului (1 Cronici 16.4-7,37-42). Acesta nu a fost un ordin direct de la Dumnezeu, dar Dumnezeu a fost de acord cu acest lucru: în cele ce urmează se vorbește despre „instrumente muzicale ale lui Dumnezeu” (1 Cronici 16.42) sau despre „instrumentele muzicale ale Domnului” (2 Cronici 7.6).

Mesajul cântării stă pe prim-plan

După ce leviții au primit instrucțiuni cu privire la cântare și la folosirea instrumentelor muzicale, Scriptura nu mai vorbește ulterior niciodată de *muzicanți*, ci întotdeauna doar de *cântăreți*.¹ Acest lucru subliniază faptul că accentul era pus pe cântare, pe cuvânt, și nu pe

¹ Numai în Apocalipsa 18.22 sunt amintiți muzicanții și anume în judecata asupra Babilonului: „Glas de cântăreți din harpă și de muzicanți ... nicidecum nu se va mai auzi în tine.”

muzică. Muzica nu a fost niciodată un scop în sine, ci întotdeauna conținutul cântecului, mesajul, trebuia să fie în prim-plan.

Ce instrumente au existat în serviciul divin din Vechiul Testament?

Nu orice instrument era potrivit pentru serviciul divin. În 1 Cronici 25.1 sunt menționate doar *trei instrumente*: harfa, lira, și chimval.² Un comentator al Bibliei a explicat cândva, în cadrul unei prelegeri, că un chimvalul era folosit numai la începutul unei cântări, în timp ce harfa și lira aparțineau instrumentelor muzicale „silenzioase”; în acest fel, demnitatea și seriozitatea unui cântec erau deja exprimate în alegerea instrumentelor.

Aceste instrumente au fost făcute special *pentru a fi folosite în serviciul divin*, adică pentru închinare (compară cu 1 Cronici 23.5), iar slujba cu instrumente se făcea „*înaintea* locașului cortului întâlnirii cu cântare” (1 Cronici 6.32). Pentru serviciul divin nu era permisă folosirea oricărui instrument.

Cine avea voie să facă serviciul cu instrumentele muzicale?

În timp ce astăzi, în multe locuri, necredincioșilor li se permite fără ezitare să cânte într-un cor bisericesc sau sunt invitați la evenimente în care se cântă împreună cu ei cântece de închinare, David a ales pentru slujba de cântare și de muzică oameni care trebuiau să îndeplinească anumite cerințe: trebuiau să fie leviți, adică bărbați care erau obișnuiți să-și îndeplinească slujba în legătură cu locuința lui Dumnezeu (compară cu 2 Cronici 29.26a).

După captivitatea babiloniană

Nu citim nimic că după captivitate ar mai fi fost folosite instrumente în slujba de la Templu. Nici măcar în timpul captivității izraeliții nu au mai cântat cântările lor. Reducerea la tăcere a muzicii fusese anunțată de unele profeții ca un semn de judecată (Amos 6.1,4-7; 8.2,3). Martin Heide scrie în cartea sa „*Musik um jeden Preis?*” [„Muzică cu orice preț?”] că evreii au avut posibilitatea „de a alcătui un serviciu divin muzical după modelul serviciului din templul davidian (cântare cu acompaniament instrumental)”, dar „s-au abținut de la acest lucru până în prezent din respect pentru acțiunea judiciară a lui Dumnezeu”.³

De la cântarea în sinagogă la cântarea creștină

În multe sate și orașe din Israel au apărut sinagogi în care, la început, oamenii numai se rugau împreună și studiau Legea, dar mai târziu au cântat și psalmi, la care era interzisă folosirea instrumentelor. Primii creștini proveneau din iudaism și, prin urmare, cunoșteau aceste

² La sărbătorile din poporul lui Dumnezeu se foloseau și alte instrumente, în afară de cele menționate: de exemplu tamburina, trâmbița, fluierul (compară cu Psalmul 149 și Psalmul 150).

³ M. Heide, *Musik um jeden Preis?*, Bielefeld (CLV) 31993, pag. 27.

cântece. Urmând exemplul acestei simple cântări sinagogale, au apărut primele cântări ale credincioșilor în primele zile ale creștinătății.

Harfele în Apocalipsa

Să ne întoarcem acum la ultima apariție a unui instrument muzical în Scriptură. În Apocalipsa 5, în mod interesant, găsim *un singur* instrument muzical:

Apocalipsa 5.8: Și, când [Mielul] a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au prosternat înaintea Mielului, având fiecare o *harfă* și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.

În acest verset, aproape totul este figurat: cartea, cele patru făpturi vii, cei douăzeci și patru de bătrâni, Mielul, cupele de aur și așa mai departe. Poate că, prin urmare, ne putem gândi la harfă și ca la o imagine. În Vechiul Testament, harfa era adesea asociată cu lauda lui Dumnezeu (a se vedea mulți psalmi); prin urmare, în acest loc din Apocalipsa ne putem gândi cu siguranță că harfa de aici se referă la *lauda adusă lui Dumnezeu* de cei douăzeci și patru de bătrâni. Potirele vorbesc - tot la figurat - despre rugăciunile sfinților.

În Apocalipsa 14.2 găsim din nou harfa, iar în Apocalipsa 15.2 se vorbește chiar de „harfe ale lui Dumnezeu”. Evident, trebuie să înțelegem harfa și ca un simbol, că lauda lui Dumnezeu răsună într-o armonie perfectă: nu mai există discordanță, totul este potrivit locului unde răsună lauda lui Dumnezeu într-un mod perfect.

Consecință și concluzie

Instrumentele muzicale au acompaniat cântatul în Vechiul Testament

În cartea sa „Musik um jeden Preis?” („Muzică cu orice preț?”), Martin Heide analizează în detaliu muzica spirituală în Vechiul Testament (compară cu paginile 13-20): În acea vreme, muzica instrumentală doar însoțea și susținea cântul, și nu era în prim-plan; cântatul avea prioritate. Așadar, cei care, în zilele noastre, la Praise-&-Worship-Events sau în cadrul serviciilor religioase, pun muzica tare în prim-plan în timpul „închinării” și vor să justifice acest lucru prin practica din Vechiul Testament, depășesc practica muzicii așa cum ea este descrisă în Vechiul Testament. Unii vizitatori ai unor astfel de evenimente folosesc chiar amortizoare pentru urechi, pentru că altfel nu ar putea suporta muzica tare.

Instrumentele muzicale nu au jucat/joacă un rol major

În ansamblu, constatăm că în Vechiul Testament, instrumentele muzicale nu au fost niciodată pe prim-plan în închinarea adusă lui Dumnezeu, iar în Noul Testament nu sunt menționate instrumente muzicale în legătură cu serviciul divin. Acest lucru ar trebui să le dea de gândit tuturor celor care cred că se poate aduce închinare lui Dumnezeu în mod acceptabil cu muzică rock și pop tare.